

Antilichaam - Marc Vanrunxt / Raymond Mallentjer

O la politique!

Tijdens de voorbije subsidieronde voor de podiumkunsten is beduidend minder politiek bedisseld dan in het verleden het geval is geweest. Dát zei althans minister Martens op het spraakmakende debat in het kader van het Theaterfestival. Twee maanden eerder hadden de beslissingen van de Vlaamse Regering over de subsidiëring van muziektheater, dans, kunstcentra en teksttheater veel deining veroorzaakt, vooral daar waar de adviezen van de raden niet waren opgevolgd, zoals zo ingrijpend in de dans was gebeurd. Op zes punten was minister Martens immers van de Raad voor Dans afgeweken. Voor Dans in Kortrijk zette hij het licht van rood op groen, De Beweging kreeg een fikse stijging, en als een gevolg daarvan werd vier nieuwe gezelschappen erkenning geweigerd.

Een minister – dat is: een politicus – met bovendien weinig verstand van dans, die in een handomdraai zomaar even het hele dansveld voor de komende vier jaar hertekent: als dat al geen politieke daad is, wat is het dan wel?

Allicht alludeerde minister Martens met zijn bewering op het uitblijven van grootscheepse reddingsoperaties, zoals onder voormalig minister van cultuur Weckx, toen een vangnet met een omvang van 42 miljoen gespannen werd om vier Antwerpse, door de raad uitgerangeerde theatergezelschappen in extremis op te vangen. Het behoudsgezinde (naar eigen zeggen 'politiek haalbare') advies van de Raad van Advies voor Dramatische Kunst had voor deze subsidieronde reeds de weg geplaveid en

maakte dergelijke drastische chirurgische ingrepen van overheidswege onnodig; enkel de make-up diende 'hier en daar' wat politiek bijgekleurd te worden. Het is een flagrant voorbeeld van hoe een raad reeds zélf (onbewust?) het politieke denken anticipeert in zijn aanbevelingen.

Dat de Raad voor Dans wél veel meer werd gepasseerd, komt dan ook niet doordat die Raad haar huiswerk minder goed heeft gedaan of zoals de minister suggereerde 'dubbelzinniger' was in zijn advisering, maar doordat die adviezen simpelweg niet in de lijn lagen van de hidden agenda. Daarom heeft minister Martens op eigen houtje vooralsnog Dans in Kortrijk erkend en gesubsidieerd. In zijn enthousiasme wees hij daarbij zelfs bijna 1,5 miljoen méér toe dan de initiatiefnemers hadden aangevraagd. Verdiend of niet, daar gaat het hier even niet om: punt is dat Dans in Kortrijk er louter op politieke voorspraak is gekomen. Dans in Kortrijk is de onstuimige flirt van Martens met zijn electorale thuisbasis.

Net zo is de forse stijging¹ van De Beweging niet het resultaat van een *inhoudelijke* appreciatie voor – bijvoorbeeld – de werking van de afgelopen jaren, maar een regionalistisch manoeuvre van een collega-minister. Die vond dat Antwerpen op het vlak van dans ook wel iets mocht hebben. Met de 14 miljoen die De Beweging nu krijgt, komt het schouder aan schouder te staan met het Leuvense Klapstuk.

Regionale troeven had de Amerikaanse in Brussel gevestigde choreografe Meg Stuart niet. Haar aanvraag om Damaged Goods als gezelschap te erkennen, unaniem door de Raad

gesteund, werd niet gehonoreerd. Op het debat tijdens het Theaterfestival klapte minister Martens uit de biecht: hij had 'geen meerderheid gevonden binnen de Vlaamse Regering voor Damaged Goods'. Hoe dat zo komt, is me nog steeds niet duidelijk, wél dat ook deze beslissing kennelijk politiek gestuurd werd.

Het vervolg laat zich raden. Wie wel wat krijgt, heeft wat een ander niet kreeg. De aanzienlijke meerkost van De Beweging en Dans in Kortrijk in de huidige constellatie is omgekeerd evenredig met het geld dat de drie overige gezelschappen niét kregen. De minister verdedigt zich door te wijzen op de reserves die de Raad blijkbaar ook had jegens Aquilon, Contrecoeur en Hyena. Dat is slim van hem, maar niet geheel fair. De subsidieregeling van de podiumkunsten in haar geheel genomen, laat immers zien dat de overheid er duidelijk voor geopteerd heeft slechts een minimaal aantal nieuwe initiatieven toe te laten. Minister Martens mag dan wel 213 miljoen extra uit de begroting hebben kunnen halen, blijkbaar stond snel vast dat die som zou geïnvesteerd worden in een verdere consolidering van de bestaande structuren en niet in het opnemen van vers bloed. Ook dat is een politieke afspraak. Met andere woorden: de refusés die hier op dit salon aanwezig zijn, werden niet geweigerd omdat ze niet goed zouden zijn, of wat dan ook, ze zijn refusés omdat een politieke conjunctuur dat zo besliste.

Wel dan, er is minder bedisseld? Voor dans blijkt dus het tegendeel waar: daar is, in vergelijking met de vorige subsidieronde van 1993,